

modtage et saadant Forslag og gøre alt sit til at gennemføre det.

Justitsministeren (Goos): Det er kun Spørgsmaalet om Dagsordenen, der foreligger, og naar jeg bortser fra Udtrykket Misbilligelse af et Forhold, som i alt Fald ikke vedrører mig før April eller Maj 1900, saa kan jeg for saa vidt naturligtvis ganske overlade til det høje Ting, om det vil vedtage denne Dagsorden eller ikke, idet jeg derved forudsætter, ganske som det ærede Medlem, der nys talte, at deri ligger et Tilsagn fra det høje Tings Side om, at der fra dets Side, saa snart Reformen maatte naa til det, vil blive forhandlet alvorligt om Sagen, og at altsaa jeg for mit Vedkommende ikke vil støde paa den Hindring, som utvivlsomt har været til Stede i denne Samling, den saglige Hindring, at der ikke har været Ørenlyd for noget som helst andet end Skattereformen, saa at det vilde have været aldeles ørkesløst, om jeg vilde have forelagt noget som helst Forslag i den Henseende. Jeg tør dernæst ligeledes forudsætte, at den Parole, som man ogsaa har talt om skulde være til Stede, at intet af Betydning maatte gennemføres under dette Ministerium eller under denne Minister, ikke skal gælde denne Sag. (*En Stemme:* Hvem har sagt det?) Man har sagt det. Altsaa i den Forstand, at Forslaget til en Dagsorden betyder, at vi alle alvorlig vilde bestræbe os for at gennemføre Sagen, som jeg har lige saa megen Interesse for som det ærede Medlem, der har fremsat Forslaget, kan jeg kun glæde mig ved, at man vil vedtage det, naar jeg bortser fra Udtrykket Misbilligelse, som jeg ikke finder, at der er Grund til at udtale.

Svend Høgsbro: Den Dagsorden, jeg tillod mig at foreslaa, gik jo ikke ud paa en Opfordring, men paa en Misbilligelse, og det beder jeg først bemærket, fordi jeg ikke ønsker borttaget fra mit Forslag det, der skulde ligge deri, nemlig en udtrykkelig Misbilligelse af, at den Tid, der er gaaet, er gaaet unyttet hen. Selvfølgelig de 11 Maaneder, hvori den højtærede Minister har haft Ansvaret for Sagens Fremme, er ogsaa en Tid og en ikke ringe Tid i denne Sags Historie, hvor længe den end har trukket ud. Den højtærede Minister har endnu ikke trods al den Anledning, han har haft dertil, sagt os et eneste Ord om, at han har gjort noget som helst, rørt en Finger for at fremme denne Sag i de 11 Maaneder, der ere gaaede, trods

alle de Tilsagn, vi have faaet saavel fra hans Forgængeres som fra hans egen Side, og trods al den Interesse, som Ministeren paastaar at have for denne Sags Fremme. Derfor er der Grund til at udtale vor Misbilligelse, og det er det, jeg foreslaar at gøre. Naar saa det ærede Medlem for Aarhus (Høgh-Guldberg) og den meget ærede Minister vilde ind paa en anden Side af Sagen, nemlig om, hvorledes vi vilde stille os fra dette Tings Side, naar der en Gang kom et Forslag — det ske snart — ved jeg ikke, hvorfra i al Verden de Herrer have denne Mistvivl om, at vi fra dette Tings Side ville gøre alt, hvad vi kunne, for at fremme den. Der foreligger mig bekendt ikke noget som helst, der begrunder en saadan Tvivl, og den Undskyldning, den højtærede Minister nu søger for sin Uvirksomhed paa dette Omraade i Hensynet til Skattelovene, i Hensynet til, hvad „man“ har sagt — jeg gad for øvrigt vide, hvad det er for en „man“ — det har ingen Steder hjemme. Den ærede Minister kunde jo have kommet med Forslaget, eller han kunde blot have sagt, at han var færdig for sit Vedkommende og rede til at fremlægge Sagen naar som helst, saa vilde han have faaet Beviser i Hænde for vor Stilling til Sagen, men det har han ikke gjort eller sagt. Den Omstændighed, at Interessen har været optaget i høj Grad af andre Sager, er ikke til Hinder for, at ikke ogsaa denne Sag kunde have fundet den fornødne Interesse. Maa jeg minde om et af de største Lovgivningsarbejder, som vi have haft herhjemme i den sidste Menneskealder, Straffeloven af 10de Februar 1866. Det skulde undre mig meget, om ikke Tiden, Tankerne og Interesserne den Gang vare i allerhøjeste Grad beslaglagte af andre Sager, Grundlovsforandringen o. s. v., og dog fik man gennemført Straffeloven. Jeg ser altsaa ikke i det, der er fremkommet, nogen som helst Undskyldning for den ærede Minister med Hensyn til hans Mangel paa Fremme af denne Sag, og tillader mig paa ny at anbefale dette Forslag til en Dagsorden som Udtryk for Folketingets Opfattelse af Sagen.

N. Andersen: Efter den Forklaring, det ærede Medlem nu har givet os om, hvad denne Dagsorden betyder, nemlig at den betyder en Misbilligelse, saa har det ærede Medlem, der gav Forklaringen, dermed tvunget os, uanset at vi ere Venner af en Retsreform, naar vi ikke kunne gaa ind paa fortrinnsvis at give Ministeren en Misbilligelse, til at stemme imod Dags-